

Arrest

nr. 232 485 van 12 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 oktober 2019.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan de door verzoeker beweerde problemen met de moordenaars van zijn broer geen enkel geloof kon worden gehecht. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. X van 13 december 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming deels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij verklaart dat hij heeft gelogen tijdens zijn eerste verzoek en dat hij ditmaal de waarheid wilt vertellen. Hij is eigenlijk F. M. R.. De problemen die hij tijdens zijn eerste verzoek heeft uiteengezet zijn wel waarheidsgetrouw, alleen is A. M. de naam van zijn broer die in Afghanistan door criminelen werd vermoord. Zelf heeft hij heel zijn leven doorgebracht in Pakistan nadat zijn ouders Afghanistan ontvlucht waren toen hij nog maar enkele maanden oud was. Op basis van foute adviezen besloot hij dit echter te verbergen voor de Belgische asielinstanties, gebruik makende van een bundel aantekeningen die hem werden toegeschoven door een Afghaan uit Kabul die op basis van dit lesmateriaal in België erkend zou zijn als vluchteling. Hij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat hij dat land niet kent, en vreest in Pakistan de Pakistaanse politie en staat omdat zij Afghaanse vluchtelingen viseren.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek heeft hij de volgende documenten neergelegd: een Pakistaanse Proof of Registration (PoR)-kaart op naam van F. M., een kaart uitgegeven door de Pakistaanse overheid die bevestigt dat de geldigheidsduur van de PoR-kaart is verlengd tot 31 december 2017, een bundel aantekeningen in het Pashto, en een brief van zijn advocaat.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiëlverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, X, 7 februari 2005; RvS, X, 14 januari 2005; RvS, X, 22 juni 2004). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de bevoegde instanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. De argumentatie dat hij zich baseerde op foute adviezen, biedt hiertoe geen verschoning. Op een verzoeker om internationale bescherming rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas.

6. Waar verzoeker verwijst naar het schrijven van Dr. B. V. H. van Fedasil van 21/02/2018, wijst de Raad er op dat het voornoemde document reeds werd beoordeeld door de Raad bij arrest nr. 213 908 van 13 december 2018 in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming: "2.2.17. Wat betreft de door verzoekende partij neergelegde brief van de centrumarts (administratief dossier, stuk 12, doc. 1), is de Raad van oordeel dat dit stuk evenmin bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht stelt. Immers wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht het volgende gemotiveerd: "De brief van de centrumarts beschrijft u als iemand met een zekere graad van verstandelijke beperking en een lage intelligentie, iets wat u al van kindsaf duidelijk gemaakt zou zijn. U zou moeizaam communiceren en een achterdochtige houding hebben. Deze vaststellingen ondersteunen echter geenszins uw versie van de feiten namelijk dat u zou lijden aan geheugenproblemen en een probleem met uw hersenen sinds uw mishandeling in Afghanistan (CGVS, p.19). Bovendien blijkt uit uw gehoor helemaal niet dat u niet over de verstandelijke capaciteiten zou beschikken om een vraaggesprek te voeren. De vaststellingen van de centrumarts tonen niet aan dat na een diepgaand medisch onderzoek onomstotelijk blijkt dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Bovendien is er geen betrouwbare IQ-bepaling mogelijk bij anderstalige nieuwkomers vooraleer ze een paar jaar in onze cultuur verbleven hebben. Sowieso zijn de resultaten van intelligentietest bij personen afkomstig uit andere culturen dikwijls voor interpretatie vatbaar(zie ook de aan het administratief dossier toegevoegde informatie). Er dient ook op gewezen te worden dat u verklaarde in Afghanistan een gezin te hebben gesticht (CGVS, p.8-9), een

duidelijke aanwijzing dat u er als handelingsbekwame volwassene leefde en voldoende zelfredzaam bent.”

Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 11, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een verwijzing naar rapporten omtrent o.a. terugkeerders naar Afghanistan, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

7. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, maakt echter niet aannemelijk dat hij als Afghaan in Pakistan heeft geleefd, noch biedt hij enig zicht op de plaats(en) waar hij voorafgaand aan zijn komst naar België in of buiten Afghanistan heeft verbleven. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 oktober 2019, voert verzoekende partij aan dat zij verstandelijk gehandicapt is, zij moeilijk uit haar woorden komt en het Commissariaat-generaal speciale procedurele noden had moeten vaststellen en specifieke steunmaatregelen had moeten geven. Verzoekende partij haar raadsman verwijst ter ondersteuning naar de medische documenten en stelt dat aangezien verzoekende partij thans met een heel ander relaas komt, een andere naam en bepaalde documenten heeft ingediend, verzoekende partij, mede gelet op haar handicap moest gehoord worden.

4.2. Verzoekende partij kan echter niet worden gevolgd in haar argumentatie dat het Commissariaat-generaal speciale procedurele noden had moeten vaststellen en specifieke steunmaatregelen had moeten treffen.

Vooreerst blijkt dat verzoekende partij bij het invullen van de ‘Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ’ de vraag *“Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale omstandigheden kunnen bemoeilijken”* kort ontkennend met *“Neen”* beantwoordde (administratief dossier, Vragenlijst BPN van 17 mei 2019).

In zoverre wordt aangevoerd dat verzoekende partij verstandelijk gehandicapt is en moeilijk uit haar woorden komt en door haar raadsman ter ondersteuning hiervan naar medische documenten wordt verwezen, stelt de Raad vast dat in het kader van huidig volgend verzoek geen medische documenten worden bijgebracht (ter staving hiervan).

Voor zover door verzoekende partij haar raadsman wordt gedoeld op de brief van de centrumarts die eerder in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd neergelegd, verwijst de Raad naar hetgeen bij ’s Raads arrest nr. 213 908 van 13 december 2018 omtrent dit stuk werd vastgesteld, een vaststelling waar ook eerder al in de beschikking van 25 oktober 2019 naar werd verwezen:

“Wat betreft de door verzoekende partij neergelegde brief van de centrumarts (administratief dossier, stuk 12, doc. 1), is de Raad van oordeel dat dit stuk evenmin bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht stelt. Immers wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht het volgende gemotiveerd: “De brief van de centrumarts beschrijft u als iemand met een zekere graad van verstandelijke beperking en een lage intelligentie, iets wat u al van kindsaf duidelijk gemaakt zou zijn. U zou moeizaam communiceren en een achterdochtige houding hebben. Deze vaststellingen ondersteunen echter geenszins uw versie van de feiten namelijk dat u zou lijden aan geheugenproblemen en een probleem met uw hersenen sinds uw mishandeling in Afghanistan (CGVS, p.19). Bovendien blijkt uit uw gehoor helemaal niet dat u niet over de verstandelijke capaciteiten zou beschikken om een vraaggesprek te voeren. De vaststellingen van de centrumarts tonen niet aan dat na een diepgaand medisch onderzoek onomstotelijk blijkt dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Bovendien is er geen

betrouwbare IQ-bepaling mogelijk bij anderstalige nieuwkomers vooraleer ze een paar jaar in onze cultuur verbleven hebben. Sowieso zijn de resultaten van intelligentietest bij personen afkomstig uit andere culturen dikwijls voor interpretatie vatbaar (zie ook de aan het administratief dossier toegevoegde informatie). Er dient ook op gewezen te worden dat u verklaarde in Afghanistan een gezin te hebben gesticht (CGVS, p.8-9), een duidelijke aanwijzing dat u er als handelingsbekwame volwassene leefde en voldoende zelfredzaam bent.”.

Uit het schrijven van de centrumarts blijkt aldus niet, net als evenmin uit het verloop van onderhavige procedure en het verslag van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat verzoekende partij, omwille van haar verstandelijke beperking of omwille van welke andere reden dan ook, niet in staat zou zijn haar relaas op een functionele en zelfstandige wijze uiteen te zetten.

Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt daarentegen, zo blijkt zowel uit de opgetekende verklaringen bij haar vorig als bij huidig verzoek om internationale bescherming, dat zij wel degelijk en voldoende in staat is om uitgebreid en op gedetailleerde wijze verklaringen af te leggen en dat zij zich zeer goed bewust is van de impact ervan. In dit verband kan gewezen worden op volgende overweging in voormeld arrest waar met betrekking tot verzoekende partij haar, na confrontatie door de commissaris-generaal met o.a. haar verschillende Facebookprofielen, wijzigende en tegenstrijdige verklaringen omtrent haar identiteit het volgende werd opgemerkt:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij er niet in slaagt haar identiteit ontegensprekelijk aan te tonen en derhalve geen eenduidig zicht biedt op wie zij is en waar zij vandaan komt. Dienaangaande worden in de bestreden beslissing immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: “Ten eerste slaagde u er niet in uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U hebt voor deze asielpprocedure geen enkel document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt. De nood aan duidelijkheid over deze kernaspecten blijkt ook uit het feit dat u uiteindelijk erkent dat u nog andere namen heeft gebruikt in het verleden (CGVS, p.10,17). Hoewel u dat in eerste instantie ontkende (CGVS, p.3) geeft u toe dat u in Bulgarije de naam van uw overleden broer hebt gebruikt, wat u minimaliseert door te zeggen dat u die enkel in Bulgarije heeft gegeven en dat niet beschouwt als een andere naam gebruiken (CGVS, p.10), een weinig overtuigende toelichting. U ontkent dan opnieuw dat u ooit nog een andere naam hebt gevoerd (CGVS, p.10). Nadat u wordt geconfronteerd met de vaststelling dat het Facebookprofiel onder uw eigen naam slechts zeer recent aangemaakt lijkt te zijn verklaart u plots dat dit een nieuw profiel is dat u maakte omdat u eerder een profiel onder de naam J. K. (...) gebruikte. Omdat u werd lastig gevallen besloot u een nieuw profiel te maken onder een andere naam, volgens u uw werkelijke naam (CGVS, p.17). Op die manier ontstaat de indruk dat u de naam A. M. R. (...) slechts recent bent beginnen gebruiken, wat de twijfels verder aanwakkert. U heeft trouwens ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over het bestaan van eventuele documenten. Waar u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaarde dat uw taskara in Afghanistan was achtergebleven (DVZ, Verklaring DVZ, p.10), verklaarde u op het CGVS eerst dat u helemaal geen officiële papieren had toen u in Afghanistan woonde, om vervolgens te beweren dat u wel een taskara had en dat bent kwijtgeraakt tijdens uw reis naar België. U ontkent dan ook dat u ooit zou hebben verklaard dat uw taskara nog in Afghanistan is (CGVS, p.3). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen is in elk geval geen voldoende antwoord, temeer daar u een andere correctie hebt aangebracht aan uw verklaringen bij DVZ (CGVS, p.2) maar niet de reden dat u geen taskara kan voorleggen. Bovendien heeft het er alle schijn van dat u uw verklaringen aanpast doorheen het gehoor, wat nefast is voor uw geloofwaardigheid.”.

In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij in dit verband dat zij “zijn identiteitsbewijs is kwijtgeraakt toen hij op de vlucht was”, dat zij “in zijn thuisregio over de nodige documentatie (beschikt) om zijn identiteit te bewijzen maar deze regio is dermate gevaarlijk dat hij ook geen beroep kan doen op tussenpersonen om desgevallend de nodige documenten op te sturen. Er is binnen deze regio evenmin de mogelijkheid om telefonisch contact te leggen (...)”. Verder verklaart verzoekende partij dat zij in Bulgarije de naam van haar broer heeft opgegeven omdat zij niet in Bulgarije wilde blijven en niet wilde dat haar zaak in Bulgarije zou behandeld worden. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met deze bemerkingen op geen enkele manier de voormelde vaststellingen in concreto weerlegt dan wel verklaart. In het bijzonder gaat zij voorbij aan de vaststelling dat verzoekende partij, naast het feit dat zij in Bulgarije een andere naam gebruikte, ook eerder een Facebookprofiel onder de naam J. K. had en zij pas zeer recent een profiel aanmaakte onder de naam A. M. R. en de vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het bestaan van eventuele documenten die haar identiteit zouden kunnen staven.” (eigen onderlijning)

4.3. Betreffende de argumentatie ter zitting dat aangezien verzoekende partij thans met een heel ander relaas komt en een andere naam en zij bepaalde documenten heeft ingediend, zij, mede gelet op haar handicap, moest gehoord worden, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking van 25 oktober 2019 waar het volgende wordt opgemerkt:

“Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 11, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Zij werd in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming wel degelijk gehoord (en licht niet toe welke nieuwe elementen zij bij een eventueel nieuw gehoor had willen invoeren, laat staan hoe deze van enige invloed zouden zijn geweest op de beoordeling in het kader van haar volgend verzoek).

4.4. De Raad beklemtoint dat in het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest nr. X van 13 december 2018 werd vastgesteld dat verzoekende partij geen eenduidig zicht geeft op wie zij is en waar zij vandaan komt, haar familiaal netwerk en levensomstandigheden in Afghanistan, of elders, voor haar komst naar België. Ook thans in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming blijft verzoekende partij in gebreke hierover duidelijkheid en klaarheid te scheppen, gelet op o.a. de vaststelling dat haar verklaringen omtrent de door haar thans voorgehouden nieuwe identiteit niet overtuigen en de door haar neergelegde documenten evenmin overtuigend of bewijskrachtig zijn ter ondersteuning van haar beweringen.

De Raad benadrukt de grond in de beschikking van 25 oktober 2019 waar wordt opgemerkt:

“Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, maakt echter niet aannemelijk dat hij als Afghaan in Pakistan heeft geleefd, noch biedt hij enig zicht op de plaats(en) waar hij voorafgaand aan zijn komst naar België in of buiten Afghanistan heeft verbleven. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.”

Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze en de overige in voormelde beschikking opgenomen gronden. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de

zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS